

Die Repser Burg

von *Michael Albert* (1836-1896)

Aus Gartengrün und Ährenfarben
in hoher, trotziger Gestalt
erhebt der Berg, gefurcht mit Narben,
die Felsenstirne von Basalt.

Drauf ruht, dereinst dem Feind zum Hohne,
und blickt ins Land so kühn, so weit
die turmgeschmückte Mauerkrone,
Burgtrümmer aus vergang'ner Zeit.

Es liegt ein traurig tiefes Schweigen
hier ums verwitterte Gestein;
nur dunkle Wolkenschatten steigen
hoch über Wall und Turm herein.

Wie Geister aus den Heldentagen
ziehn riesengroß sie ein und aus,
wo pfeilgetroffen, schwertgeschlagen,
der Feind gestürzt im Sturmgebraus.

Jetzt tobt hier um die Felsenspitzen
der Wind nur statt der lauten Schlacht
und jagt aus tiefen Mauerritzen
den flücht'gen Vogel in die Nacht.

O Felsenburg, mit ernstem Mahnen
zeigst du in die Vergangenheit,
ein Grabesdenkmal unsrer Ahnen-
doch sei kein Bild der künft'gen Zeit!

Weh, wenn wir diesen Mauern gleichen,
so trüb erhellt vom Abendschein,
ein öder Bau voll Trümmerleichen,
ein still zerfallendes Gestein!

Dann steig aus deiner Felsenhalle,
o Burggeist, auf in wildem Zorn,
und stoße du zu weitem Schalle
den Weckruf in dein Geisterhorn:

Daß denen, die im Tale schlafen,
Entsetzen das Gebein erfüllt.
Dann zeige du, das Volk zu strafen,
in seinen Burgen ihm sein Bild!

Cetatea Rupea

de *Michael Albert* (1836-1896)

Din verde crud și snopi de spice,
cu faptul sfidător și 'nalt,
cel deal, brăzdat de cicatrice,
înalță fruntea-i de bazalt.

Pietroasa zidului coroană
semeț privește-n depărtări,
ea, ce-a sfidat vrerea dușmană,
azi odihnește vechi ruptori.

Tăcerea tristă-i și adâncă
peste pietrișul măcinat;
doar norii umbra-și mai aruncă
spre meterezu-ntunecat.

Prin neguri vechi, din vremi mărețe,
pătrund și pleacă, uriași,
pe unde spade și sânețe
trântiră-n viscol pe vrăjmași.

Doar vântul pe tăiș de stâncă
mai șuieră a bătălii
și din crăpatul zid alungă
fugare păsări spre stihii.

O, stană gravă de cetate
dintr-un trecut tulburător,
mormânt strămoșilor – în toate
nu-ntruchipa și viitor!

Vai nouă, de vom fi ca tine,
în străveziul asfințit,
deșarte ziduri în ruine,
pietriș tăcut și risipit.

Atunci, o spirite-al cetății,
cobori sălbatec din genuni
și fantomaticele trâmbiți
a deșteptare să le suni.

Poporului ce doarme-n vale
un fapt de spaimă să-i arăți:
pedeapsă dă-i, pentru greșale,
să-și vadă chipul în cetăți!

Traducere de Claudiu M. Florian